

Zyma je morjawa,
 Kiž, štož je rostlina,
 Z jědom tu zawdawa:

Hdže je zeleń, kwětki, róže rjane,
 Hač sej wóčko k wokřewjenju žada?
 Kćěwy wjac tu njejsu nihdže žane;
 Z dycha zymskoh' wjadnje wšo a pada;
 Štož bě kćěło a so zeleniło,
 Je do smjertnoh' spanja zawjaznyło!

O zyma ty morjawa,
 Sy kruta a njesmilna
 So smjertny rub wodźěła!

Zyma je kralowa,
 Knježerka wulkotna,
 Wobšěrnoh' kralestwa.

Z kóncow wobej morjow lodoweju,
 Hdžež su sněhi jenož, lód a mrózy,
 Hdžež tam mjerznje, wětry dźiwje wěju,
 Hdžež so z ćežu wohrěwaju wbozy,
 Džěcata so suwaju po lodže,
 Tam zła zyma sceptař z krónu wjedže.

O zyma ty kralowa,
 Kiž sceptař a krónu má
 Najwjetšoh' kralestwa!

Zyma je krasnica,
 Rjana a spodziwna,
 W dejmantach blyščata.

Nutřka zdebja wokno kwětki krasne,
 Wonka pola, hola, keřk a prućik
 Tysacoro zybola so jasne;
 Z womjerzlinu swětly kóždy šmućik
 Blyšći so, zo lědma wóčko znjese
 Wšón tón blyskot, debjeństwo to čiste.

O zyma ty krasnica,
 Sy rjana a spodziwna
 We dejmantach blyščata!

Zyma je wěšćeřka, —
 Dokelž je zachodna,
 Rjeńše dny wěščata.